

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Endesa Generación S.A.

Καθού: Administración General del Estado

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν η περιβαλλοντική αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει», η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 191, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 23ης Οκτωβρίου 2000, με το οποίο θεσπίζεται η αρχή της ανακτήσεως του κόστους για τις υπηρεσίες ύδατος, καθώς και η ορθή οικονομική στάθμιση των χρήσεων ύδατος, την έννοια ότι αντικείται σε αυτά η θέσπιση τέλους χρήσεως των εσωτερικών υδάτων για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, το οποίο δεν προάγει την αποτελεσματική χρήση των υδάτων ούτε θεσπίζει μηχανισμούς για τη διατήρηση και προστασία των κοινόχρηστων υδάτινων πόρων, ο δε καθορισμός του ουδόλως εξαρτάται από την ικανότητα προκλήσεως βλάβης στους κοινόχρηστους υδάτινους πόρους, ενώ αντιθέτως εστιάζει αποκλειστικώς στην ικανότητα παραγωγής εσόδων των παραγωγών;
- 2) Συμβιβάζεται με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των επιχειρηματικών φορέων, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/72/ΕΚ, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας⁽²⁾, η επιβολή τέλους όπως το τέλος υδάτων που αποτελεί αντικείμενο της κύριας δίκης, το οποίο βαρύνει αποκλειστικώς τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού και όχι εκείνους που είναι κάτοχοι αδειών εκμετάλλευσης ενδοκοινοτικών λεκανών απορροής ποταμού, καθώς και τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας και όχι τους παραγωγούς ενέργειας με χρήση άλλων τεχνολογιών;
- 3) Έχει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ την έννοια ότι συνιστά απαγορευμένη κρατική ενίσχυση η επιβολή τέλους υδάτων όπως το επίμαχο εις βάρος των παραγωγών υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού, κατά το μέτρο που εισάγει καθεστώς ασύμμετρης επιβαρύνσεως στο πλαίσιο χρήσεως της ίδιας τεχνολογίας, ανάλογα με τον τόπο στον οποίο ευρίσκεται ο σταθμός ηλεκτροπαραγωγής, καθώς και κατά το μέτρο που δεν επιβάλλεται στους παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας προερχόμενης από άλλες πηγές;

⁽¹⁾ Οδηγία 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων (ΕΕ 2000, L 327, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 2009/72/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και την κατάργηση της οδηγίας 2003/54/ΕΚ (ΕΕ 2009, L 211, σ. 55).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις
13 Φεβρουαρίου 2018 — Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA) κατά
Administración General del Estado**

(Υπόθεση C-112/18)

(2018/C 161/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Supremo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Asociación de Productores de Energías Renovables (APPA)

Καθού: Administración General del Estado

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν η περιβαλλοντική αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει», η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 191, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 23ης Οκτωβρίου 2000, με το οποίο θεσπίζεται η αρχή της ανακτήσεως του κόστους για τις υπηρεσίες ύδατος, καθώς και η ορθή οικονομική στάθμιση των χρήσεων ύδατος, την έννοια ότι αντικείται σε αυτά η θέσπιση τέλους χρήσεως των εσωτερικών υδάτων για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, το οποίο δεν προάγει την αποτελεσματική χρήση των υδάτων ούτε θεσπίζει μηχανισμούς για τη διατήρηση και προστασία των κοινόχρηστων υδάτινων πόρων, ο δε καθορισμός του ουδόλως εξαρτάται από την ικανότητα προκλήσεως βλάβης στους κοινόχρηστους υδάτινους πόρους, ενώ αντιθέτως εστιάζει αποκλειστικώς στην ικανότητα παραγωγής εσόδων των παραγωγών;

- 2) Συμβιβάζεται με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των επιχειρηματικών φορέων, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/72/ΕΚ, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας ⁽²⁾, η επιβολή τέλους όπως το τέλος υδάτων που αποτελεί αντικείμενο της κύριας δίκης, το οποίο βαρύνει αποκλειστικώς τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού και όχι εκείνους που είναι κάτοχοι αδειών εκμετάλλευσης ενδοκοινοτικών λεκανών απορροής ποταμού, καθώς και τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας και όχι τους παραγωγούς ενέργειας με χρήση άλλων τεχνολογιών;
- 3) Έχει το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ την έννοια ότι συνιστά απαγορευμένη κρατική ενίσχυση η επιβολή τέλους υδάτων όπως το επίμαχο εις βάρος των παραγωγών υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού, κατά το μέτρο που εισάγει καθεστώς ασύμμετρης επιβαρύνσεως στο πλαίσιο χρήσεως της ίδιας τεχνολογίας, ανάλογα με τον τόπο στον οποίο ευρίσκεται ο σταθμός ηλεκτροπαραγωγής, καθώς και κατά το μέτρο που δεν επιβάλλεται στους παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας προερχόμενης από άλλες πηγές;

⁽¹⁾ Οδηγία 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2000, για τη θέσπιση πλαισίου κοινοτικής δράσης στον τομέα της πολιτικής των υδάτων (ΕΕ 2000, L 327, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 2009/72/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και την κατάργηση της οδηγίας 2003/54/ΕΚ (ΕΕ 2009, L 211, σ. 55).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Supremo (Ισπανία) στις
13 Φεβρουαρίου 2018 — Parc del Segre S.A. κ.λπ. κατά Administración General del Estado**

(Υπόθεση C-113/18)

(2018/C 161/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Supremo

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrascosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuerga, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. και Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Καθού: Administración General del Estado

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν η περιβαλλοντική αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει», η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 191, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 9, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/60/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽¹⁾, της 23ης Οκτωβρίου 2000, με το οποίο θεσπίζεται η αρχή της ανακτήσεως του κόστους για τις υπηρεσίες ύδατος, καθώς και η ορθή οικονομική στάθμιση των χρήσεων ύδατος, την έννοια ότι αντικείται σε αυτά η θέσπιση τέλους χρήσεως των εσωτερικών υδάτων για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, το οποίο δεν προάγει την αποτελεσματική χρήση των υδάτων ούτε θεσπίζει μηχανισμούς για τη διατήρηση και προστασία των κοινόχρηστων υδάτινων πόρων, ο δε καθορισμός του ουδόλως εξαρτάται από την ικανότητα προκλήσεως βλάβης στους κοινόχρηστους υδάτινους πόρους, ενώ αντιθέτως εστιάζει αποκλειστικώς στην ικανότητα παραγωγής εσόδων των παραγωγών;
- 2) Συμβιβάζεται με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων μεταξύ των επιχειρηματικών φορέων, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2009/72/ΕΚ, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας ⁽²⁾, η επιβολή τέλους όπως το τέλος υδάτων που αποτελεί αντικείμενο της κύριας δίκης, το οποίο βαρύνει αποκλειστικώς τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας που δραστηριοποιούνται σε διακοινοτικές λεκάνες απορροής ποταμού και όχι εκείνους που είναι κάτοχοι αδειών εκμετάλλευσης ενδοκοινοτικών λεκανών απορροής ποταμού, καθώς και τους παραγωγούς υδροηλεκτρικής ενέργειας και όχι τους παραγωγούς ενέργειας με χρήση άλλων τεχνολογιών;